

Stăruința

Stăruința

În legătură cu apostolii, cu primii creștini și cu primele adunări, în cartea Faptele Apostolilor apare în câteva versete cuvântul „a stăruii”. Acest cuvânt înseamnă a face ceva în mod constant sau a continua să faci respectivul lucru. Prin aceasta se caracterizează pe de o parte comportamentul apostolilor și al primilor creștini. Pe de altă parte, acest cuvânt îl găsim sub forma unui îndemn adresat celor de curând întorși la Domnul și adunărilor nou formate.

Primii creștini ne pot fi în multe privințe o îmbărbătare pentru viața noastră practică de creștini. Ei n-au trăit în împrejurări mai bune decât noi. Mediul în care trăiau ei era în mare parte păgân, caracterizat de închinarea la idoli. Ei însși veneau din aceste lucruri (1 Corinteni 6.11). Din exterior nu exista niciun fel de sprijin de a ține la tot ceea ce era în legătură cu învățătura creștină. Din contră! În unele locuri, creștinii erau foarte prigoniți. Dar ei aveau îmbărbătarea din partea Domnului, iar aceasta o avem și noi.

Noi trăim într-o perioadă de timp în care oamenii nu mai cunosc în general frica de Dumnezeu. În schimb, urechile și inimile sunt deschise pentru orice religie omenească, în spatele căreia se ascunde satan. Mulți oameni se comportă astăzi nu foarte mult diferit de cei care nu cunosc deloc pe Dumnezeu și Biblia.

Poate suntem adeseori descurajați când privim la aceste împrejurări. Suntem înclinați să neglijăm diferite lucruri, să le facem numai ocazional sau chiar să renunțăm la ele. Să facă Domnul ca aceste cuvinte din cartea Faptele Apostolilor să fie o îmbărbătare pentru noi, iar comportamentul primilor creștini să ne slujească pentru întărirea credinței noastre.

Mai întâi câteva versete care ne arată în ce stăruiau primii creștini:

„Toți aceștia stăruiau într-un gând în rugăciune” (1:14).

După ce Domnul Isus S-a înălțat la cer, ucenicii au rămas în Ierusalim, unde au așteptat promisiunea Tatălui: trimiterea pe pământ a Duhului Sfânt. În acest timp de așteptare, ei stăruiau în rugăciune. Și noi așteptăm. Ne uităm după Domnul, care poate veni în orice clipă, pentru a ne lua pentru totdeauna la Sine. Nu vrem și noi să stăruim în rugăciune comună în acest timp în care Îl așteptăm? Odiñoară toți au făcut acest lucru. Dar astăzi? Suntem cu toții în adunarea de rugăciune, pentru a putea spune Amin la rugămintile prezentate acolo și pentru a purta împreună rugăciunea?

„Și ei stăruiau în învățătura și în comuniunea apostolilor, în frângerea pâinii și în rugăciuni” (2:42).

Pentru ca o adunare să fie și să rămână vie, sunt neapărat necesare aceste patru lucruri enumerate în acest verset. Nu dorim noi oare ca mărturia locală, de care aparținem, să rămână sănătoasă până va veni Domnul? Atunci trebuie să ținem și să stăruim în toate aceste patru puncte prezentate aici. Învățătura apostolilor reprezintă pentru noi învățătura Noului Testament. Ea este dată mai departe în adunarea locală în strângerile laolaltă pentru vestirea Cuvântului și pentru studiul lui. Stăruim noi practic în această învățătură? Înainte de a răspunde cu da, ar fi bine să citim capitolele 12 și 14 din prima epistolă către Corinteni. Cât de departe merge stăruința noastră în învățătura apostolilor, încât:

- așteptăm călăuzirea Duhului Sfânt și nu pe un frate?

- prima noastră dorință este zidirea Adunării?

- fiecare dintre noi vine la strângerea laolaltă conștient deplin de răspunderea pe care o are? (Când vorbim de purtarea responsabilității nu ne referim numai la vorbirea în adunare, ci și la propunerea de cântări, rugăciunea cu voce tare și nu în ultimul rând la rugăciunea în gând pentru slujba din Cuvânt și pentru slujitor.)

- toată învățătura Noului Testament și nu doar anumite părți preferate să fie vestită?

Stăruința în părtășie (comuniunea apostolilor): când ne strângem ca Adunare, exprimăm unitatea Trupului lui Hristos. Acest unic Trup există și toți credincioșii adevărați aparțin de acest Trup, așa cum aparțin mădulele unui trup omenesc. Dar reprezentarea practică a acestui adevăr o vedem astăzi numai acolo unde credincioșii dintr-o localitate tind să pună în practică acest principiu al unității. Cei care au fost înzestrați și trimiși de Domnul ca și conducători (odinoară apostolii) nu au voie să formeze o grupă independentă, un așa-numit cler. Pe de altă parte, părtășia cu un frate pe care Domnul l-a înzestrat cu autoritate nu trebuie să fie mai puțin cordială, decât cu alții (1 Tesaloniceni 5.12, 13). A stăruii în părtășie înseamnă că nu este permis să apară nicio neglijență reciprocă, adică fiecare să se gândească numai la ale sale.

Stăruința în frângerea pâinii: sărbătorirea Cinei Domnului este în strânsă legătură cu adorarea comună. Dacă am sărbători Cina Domnului numai ocazional, atunci ar dispărea treptat și adevărata adorare. Despre ceea ce vorbesc pâinea și paharul ar dispărea din privirea noastră, iar baza adorării ar fi distrusă. „Pâinea, pe care o frângem, nu este ea comuniune cu trupul lui Hristos? Pentru că noi, cei mulți, suntem o singură pâine, un singur trup, pentru că toți luăm parte dintr-o singură pâine.” - „Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat pâine și, mulțumind, a frânt și a spus: «Acesta este trupul Meu, care este frânt pentru voi: faceți aceasta spre amintirea Mea»” (1 Corinteni 10.16, 17; 11.23, 24).

Stăruința în rugăciune: în contextul acestui verset este vorba de rugăciunea comună, de adunarea pentru rugăciune. Să nu neglijăm această strângere laolaltă, dar nici să nu venim niciodată la această oră fără vreo rugămintă pe inimă. Dacă ne vom exprima concis, cu siguranță

aproape toți frații vor avea posibilitatea să se roage. De ce să rămână unul mut? „Ei stăruiau... în rugăciune.”

„Și în fiecare zi, stăruind într-un gând în templu” (2:46).

La început, creștinii erau încă strâns legați cu iudaismul, din care proveneau. Pentru ei, templul era încă locul pentru prezența lui Dumnezeu. Iar acolo ei voiau să fie. Iar noi? Și noi cunoaștem locul unde Domnul Isus a promis că va fi prezent. Acel loc este acolo unde doi sau trei se strâng în Numele Său. Dorim și noi atât de mult să fim în acest loc, pentru că El este acolo, sau mergem din alte motive la strângerile laolaltă? Așteptăm totul de la El sau privim mai mult la frați? Să facă Domnul ca în comportamentul nostru practic să se vadă ceva din această stăruință în prezența Domnului!

„Iar noi vom stăruii în rugăciune și slujirea Cuvântului” (6:4).

Prin creșterea numărului de ucenici, exista pericolul ca apostolii să-și părăsească slujba lor și, pentru a face față nevoilor situației de moment, să facă alte munci. Acest lucru nu era bun. Astfel s-a ajuns la punerea diaconilor pentru îngrijirea de cei nevoiași.

Nu sunt apostolii un exemplu frumos pentru noi? Slujba lor din Cuvânt era în strânsă legătură cu rugăciunea. Cât de necesară este rugăciunea personală care precede orice slujbă în public! Să stăruim în această rugăciune nu numai la începutul vieții noastre de slujire, când simțim în mod deosebit dependența necesară de Domnul, ci și atunci când există pericolul să ajungem în rutină!

Stăruința se referă și la slujba în care ne-a pus Domnul (1 Corinteni 7.24; Coloseni 4.17). Să nu ne lăsăm influențați prin împrejurări, de exemplu pentru că sunt puțini lucrători, și să preluăm o slujbă pentru care nu avem nici talent, nici nu am fost chemați. Să stăruim în ceea ce am primit de la Domnul!

Știm despre primii creștini nu numai în ce stăruiau ei, ci și spre ce au fost îndemnați:

„Barnaba... care, ajungând și văzând harul lui Dumnezeu, s-a bucurat și-i îndemna pe toți, cu hotărâre de inimă, să rămână cu Domnul” (11.23).

În Antiohia s-a petrecut o lucrare minunată a harului lui Dumnezeu: „un mare număr au crezut și s-au întors la Domnul”. Printre aceștia erau, pe lângă iudei, și greci, care s-au întors la Domnul din păgânism. Barnaba a fost trimis de adunarea din Ierusalim la adunarea din Antiohia. Probabil să se convingă de autenticitatea acestora și ca să exprime părțasia cu adunarea din Ierusalim. Cu uimire a văzut ceea ce a lucrat Dumnezeu. El s-a bucurat de aceasta și i-a îndemnat pe cei întorși de curând la Domnul să rămână cu hotărâre de inimă cu Domnul. Au dat urmare acestui sfat acei credincioși? Desigur! În acest oraș, ucenicii au fost numiți pentru prima dată creștini. Legătura lor de inimă cu Domnul Isus nu putea rămâne ascunsă de lume. Se vedea clar cui aparțineau ei. Văd și cei din jurul nostru că noi rămânem cu toată inima la Domnul?

„Pavel și Barnaba, care, vorbindu-le, îi îndemneau să stăruie în harul lui Dumnezeu” (13:43).

Pavel ținuse în sinagoga din Antiohia în Pisidia un discurs impresionant (13.13-14). Urmarea a fost că mulți ascultători au vrut să știe și mai mult. Atunci cei doi misionari le-au vorbit și i-au îndemnat să stăruie în harul lui Dumnezeu. În vestea sa, apostolul Pavel n-a mai vestit o dreptate a Legii (versetul 39), ci harul (versetul 34). Cel care crede Cuvântul lui Dumnezeu, are parte de har (versetul 39). Dar de ce trebuie să stăruim în har? Pentru că noi ne lăsăm ușor ademniți de idei legaliste. Ce s-a întâmplat cu galatenii după ce au primit Evanghelia harului lui Dumnezeu? Au ascultat de ispitorii iudei, astfel încât apostolul Pavel a trebuit să le scrie: „Ați căzut din har” (Galateni 5.4).

„A stăruii în har” poate fi transpus și la viața practică. Noi trebuie să începem fiecare zi fiind conștienți de faptul că fără harul Său nu merge. Să nu părăsim niciodată acest loc al dependenței și să ne bazăm totdeauna pe Dumnezeu și pe bogăția harului Său (Evrei 4.16).

„Întărind sufletele ucenicilor, îndemnându-i să stăruie în credință și spunând că prin multe neazuri trebuie să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu” (14.22).

Pavel și Barnaba au vizitat în călătoria lor de întoarcere în Antiohia adunările care se formaseră în Asia Mică, pentru a întări ucenicii. Ei i-au îndemnat să stăruie în credință.

Credința era punctul de plecare al noii lor vieți. Ei crezuseră în Dumnezeu, care spune că toți oamenii au păcătuit și merită judecata Sa sfântă și dreaptă, și că există o singură cale spre salvare: crucea de pe Golgota, unde Fiul Său a murit pentru vina altora.

Dar acesta a fost numai începutul. Viața lor în continuare pe acest pământ va fi o viață a credinței, în care nu se pot ține de nimic vizibil. Chemarea lor era cerească. Nu le era promisă o viață plăcută și comodă în mijlocul binecuvântărilor pământești vizibile. Din contră! Calea credinciosului este adesea obositoare și plină de pericole.

Această cale nu este deloc comodă. Dumnezeu știe cât de adesea nu privim cu ochii credinței în sus, la purtarea de grijă a Tatălui nostru ceresc, și cât de ușor privim la împrejurări și în jos, în loc să privim prin credință la ținta măreață.

În unele locuri din Noul Testament, credința cuprinde toate promisiunile și învățătura, pe care se bazează credința. „Dacă, în adevăr, rămâneți în credință, întemeiați și tari și fără să vă lăsați abătuți de la speranța Evangheliei” (Coloseni 1.23; a se vedea și Coloseni 2.7; 1 Timotei 1.19; 3.9; 6.20, 21). Și în acest sens trebuie să stăruim în credință, deoarece există pericolul să pierdem aceste promisiuni și această învățătură. Cuvântul lui Dumnezeu folosește în acest sens expresii grave: „au naufragiat în ce privește credința”, „s-au abătut în ceea ce privește credința” sau „nu au nimerit ținta în ce privește credința”.

Astfel, îndemnul de a stăruii în credință este scris desigur și pentru noi!

clickbible.org